

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«28» жовтня 2024 року

Старший слідчий 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України старший лейтенант юстиції Дика Софія Андріївна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022220000001131 від 07.05.2022, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Кульші Денису В'ячеславовичу, 20.02.1976 р.н. уродженцю м. Кемь, Республіка Карелія, Російська Федерація, останні відомі місця реєстрації/проживання: Російська Федерація, м. Краснодар, вул. ім. Олександра Покришкіна, буд. 2/2, кв. 122; Калузька область, м. Калуж, пров. Калузький, буд. 8, громадянину Російської Федерації (далі – РФ), військовослужбовцю Збройних Сил (далі – ЗС) РФ, з 2020 по 2024 роки – командиром 105-ої гвардійської змішаної авіаційної Борисівської Померанської двічі Червонознаменної, ордена Суворова дивізії 6-ої Ленінградської Червонознаменної армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Західного військового округу ЗС РФ (далі – 105 авіадивізії 6-ї армії ВПС і ППО Зах.ВО ЗС РФ), генерал-майору, паспорт громадянина РФ серії 2020 № 515827, ІПН: 301807998154

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбачених **ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України**, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що

передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме здійсненні нападу (атак) та знищення об'єкту культурної цінності українського народу, який перебуває під захистом норм міжнародного права.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Кульша Денис В'ячеславович:**

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення ЗС РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

У ході указаної триваючої агресії рф, їхніми збройними силами вчиняються різного роду воєнні злочини, у тому числі сплановані та спрямовані на знищення культурної спадщини українського народу, а саме музеїв, релігійних храмів, бібліотек, архів, археологічних пам'яток, тощо серед яких зазнав нападу та був знищений Національний літературно-меморіальний музей Г.С. Сковороди, що знаходиться у селі Сковородинівка, Богодухівського району, Харківської області у якому жив **видатний український філософ, письменник, музикант і богослов Григорій Савич Сковорода**, що є проявом геноцидних дій проти української культури.

Так, згідно до ст. 2, спільної для **Женевських конвенцій про захист жертв війни 12.08.1949 року**, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ст. 48 **Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949**, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у

конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й військові об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти військових об'єктів.

У п. 1 та п. 2 ст. 52 Протоколу I визначено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу, житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективної підтримки військових дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

При цьому ст. 53 Протоколу I забороняє:

а) здійснювати будь-які ворожі акти, спрямовані проти історичних пам'яток, творів мистецтва або місць відправлення культів, які є культурною або духовною спадщиною народів.

Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є військовими об'єктами у значенні п. 2 ст. 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої військової переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відмінюється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є військовим, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої військової переваги, яку передбачається отримати;

в) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

3. Коли можливий вибір між кількома військовими об'єктами для отримання рівноцінної військової переваги, обирається той об'єкт, напад на який, як можна очікувати, створить найменшу небезпеку для життя цивільних осіб та для цивільних об'єктів.

4. При проведенні воєнних операцій на морі або в повітрі кожна сторона, що перебуває в конфлікті, вживає, відповідно до своїх прав і обов'язків згідно з нормами міжнародного права, застосовними в період воєнних конфліктів, усіх розумних запобіжних заходів з тим, щоб уникнути втрат життя серед цивільного населення і шкоди цивільним об'єктам.

5. Жодне з положень цієї статті не може тлумачитися як таке, що дозволяє будь-які напади на цивільне населення, цивільних осіб або цивільні об'єкти.

Згідно ст. 85 розглядаються як серйозні порушення Протоколу I зокрема такі дії, як перетворення ясно розпізнаних історичних пам'яток, творів мистецтва або місць відправлення культу, які є культурною або духовною спадщиною народів і яким спеціальною угодою, укладеною, наприклад, у рамках компетентної організації, надається особливий захист, на об'єкт нападу, внаслідок чого вони зазнають великих руйнувань. Без шкоди для застосування Конвенції і цього Протоколу серйозні порушення цих документів розглядаються як воєнні злочини.

Відповідно до ст. 27 **Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907**, при облогах і бомбардуваннях повинні бути вжиті всі необхідні заходи для того, щоб уберегти, наскільки це можливо, будівлі, призначені для цілей релігії, мистецтва, науки чи благодійності, історичні пам'ятки, госпіталі та місця, де зібрані хворі і поранені, за умови, що вони не використовуються в цей час для військових цілей.

У ст. 1 **Конвенції про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту від 14.05.1954** надано визначення культурних цінностей, якими вважаються незалежно від їхнього походження та власника:

а) рухомі або нерухомі цінності, що мають велике значення для культурної спадщини кожного народу, такі як пам'ятки архітектури, мистецтва або історії, як релігійні, так і світські; археологічні місця; групи будівель, які в цілому становлять історичний або художній інтерес; твори мистецтва; рукописи, книги та інші предмети, що становлять художній, історичний або археологічний інтерес; а також наукові колекції і важливі зібрання книг або архівів чи репродукцій цінностей, визначених вище.

б) будинки, головним і дійсним призначенням яких є збереження або експонування рухомих культурних цінностей, визначених у підпункті (а) такі як музеї, великі бібліотеки, сховища архівів, а також укриття, призначені для збереження у разі збройного конфлікту рухомих культурних цінностей, визначених у підпункті (а).

с) центри, що містять велику кількість культурних цінностей, визначених у підпунктах (а) і (б), відомі як "центри, що містять пам'ятки".

Високі Договірні Сторони згідно ст. 4 цієї Конвенції зобов'язуються поважати культурні цінності, розташовані на їхній власній території, а також на території інших Високих Договірних Сторін, забороняючи використання цих цінностей, споруд для їх захисту та безпосередньо прилеглих до них ділянок з

метою, які можуть призвести до руйнування або пошкодження цих цінностей у разі збройного конфлікту, та утримуючись від будь-якого ворожого акту, спрямованого проти цих цінностей. Висока Договірна Сторона не може звільнитися від зобов'язань, встановлених у цій статті, стосовно іншої Високої Договірної Сторони, ґрунтуючись на тому, що ця остання не вжила заходів щодо охорони.

Статтею 7 Другого протоколу до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту 1954 року від 26.03.1999 визначено застережні заходи під час нападу, згідно яких кожна Сторона конфлікту:

а) робить усе практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є культурними цінностями, які перебувають під захистом відповідно до ст. 4 Конвенції;

б) вживає всіх практично можливих застережних заходів під час вибору засобів і методів нападу для уникнення або зведення до мінімуму завдання випадкової шкоди культурним цінностям, що перебувають під захистом згідно зі ст. 4 Конвенції;

в) утримуються від прийняття рішень про скоєння будь-якого нападу, який, як можна очікувати, завдасть випадкової шкоди культурним цінностям, які перебувають під захистом відповідно до ст. 4 Конвенції, і який був би надзвичайним порівняно з конкретною та прямою військовою перевагою, яку передбачається отримати;

г) скасовує чи призупиняє напад, якщо стає очевидним: і) що об'єкт є культурною цінністю, яка перебуває під захистом відповідно до ст. 4 Конвенції; ii) що цей напад, як можна очікувати, випадково завдасть шкоди культурним цінностям, що перебувають під захистом відповідно до ст. 4 Конвенції, і був би надзвичайним порівняно з конкретною та прямою військовою перевагою, яку передбачається отримати.

При цьому згідно ст. 15 будь-яка особа скоює злочин у розумінні цього Протоколу, якщо ця особа навмисно та всупереч Конвенції або цьому Протоколу вчиняє будь-яку з таких дій:

д) робить культурні цінності, які перебувають під захистом відповідно до положень Конвенції й цього Протоколу, об'єктами нападу.

Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть виявитись необхідними, для визнання кримінальними злочинами згідно з її національним законодавством діянь, передбачених у цій статті, і для встановлення для таких злочинів відповідних покарань. Сторони дотримуються загальних принципів права й міжнародного права, зокрема норм, що поширюють індивідуальну кримінальну відповідальність на інших осіб, крім тих, які безпосередньо вчинили діяння.

Однак, командир 105 авіадивізії 6-ї армії ВПС і ППО Зах.ВО ЗС РФ **Кульша Денис В'ячеславович** (далі – **Кульша Д.В.**) діючи всупереч вищевказаним міжнародним нормам, які РФ ратифікувала та зобов'язалася виконувати, за

попередньою змовою групою осіб із числа військово-політичного командування РФ, з мотивів знищення національних (культурних) цінностей українського народу, маючи вихідні дані на об'єкті нападу, який не являвся воєнним, свідомо нехтуючи його статусом та культурним значення для народу України, передбачаючи настання наслідків від своїх дій, та бажаючи їх настання, за відсутності крайньої військової необхідності, умисно, за невстановлених слідством обставин, віддав наказ ввіреному йому бойовим підрозділам на ураження об'єкту культурної цінності України - Національного літературно-меморіального музею С.Г. Сковороди, що перебуває під захистом міжнародного права.

Так, **Кульша Д.В.** упродовж 2020 - 2024 років обіймав посаду командира 105 авіадивізії 6-ї армії ВПС і ППО Зах.ВО ЗС РФ.

Згідно ст. 28 **Бойового статуту авіації Військово-повітряних сил ЗС РФ** (далі - БС ВПС-1), частини 1 (авіаційна дивізія (полк), затвердженого і введеного в дію наказом Міністра оборони РФ з 01.12.2013, на **Кульшу Д.В.**, як командира 105 змішаної авіаційної дивізії 6-ї армії ВПС і ППО Західного ВО ЗС РФ, покладались наступні основні функціональні обов'язки:

- безперервне добування, збір, оброблення, вивчення, узагальнення, аналіз, оцінка і відображення даних про обстановку, що складається, з урахуванням прогнозу її розвитку при підготовці бойових дій, у ході їх ведення та після виконання бойового завдання;

- прийняття рішення;
- доведення завдань до підпорядкованих військових частин і підрозділів;
- планування бойових дій та інших видів бойової діяльності;
- організація та підтримання взаємодії;
- організація та проведення заходів за видами забезпечення;
- керівництво підготовкою підпорядкованих військових частин і підрозділів до бойових дій;
- організація і здійснення контролю та надання допомоги підпорядкованим штабам, частинам і підрозділам;
- безпосереднє керівництво підпорядкованими частинами і підрозділами при виконанні бойових завдань, тощо.

Відповідно до приписів **Дисциплінарного статуту ЗС РФ** (затверджений указом президента РФ від 10.11.2007 № 1495) військова дисципліна – це суворе і точне дотримання всіма військовослужбовцями порядку та правил, встановлених федеральними конституційними законами, федеральними законами, загальновійськовими статутами ЗС РФ (далі - загальновійськові статuti), іншими нормативними правовими актами РФ та наказами.

Військова дисципліна зобов'язує кожного військовослужбовця бути вірним військовій присязі (зобов'язанню), суворо **дотримуватися** Конституції РФ, законів РФ та вимог загальновійськових статутів, **норм міжнародного гуманітарного права** відповідно до Конституції РФ.

Згідно п. 22 **Статуту внутрішньої служби ЗС РФ**, затвердженого указом президента РФ від 10.11.2007 №1495 (далі – Статут), **Кульша Д.В.**, будучи

військовослужбовцем ЗС РФ, зобов'язаний знати і дотримуватись норм міжнародного гуманітарного права.

Відповідно до п. 24 Статуту кожний військовослужбовець, призначений на посаду, має посадові обов'язки, які визначають його повноваження, а також об'єм виконуваних ним у відповідності до займаної посади задач.

Пунктом 77 Статуту визначено, що командир (начальник) зобов'язаний безпосередньо керувати бойовою підготовкою підлеглих військовослужбовців, планувати та своєчасно ставити завдання з організації бойової підготовки. Командир (начальник), розглядаючи питання щодо застосування норм міжнародного гуманітарного права, у разі потреби користується допомогою юридичного радника.

Статтею 26 БС ВПС-1 передбачено, що управління авіаційною дивізією (полком) полягає в цілеспрямованій діяльності командирів, штабів й інших органів управління щодо підтримання постійної бойової та мобілізаційної готовності військових частин і підрозділів, підготовки їх до бойових дій та керівництва ними при виконанні поставлених завдань. Управління організується з урахуванням того, що військові частини і підрозділи можуть знаходитися в безпосередньому, оперативному підпорядкуванні командира авіаційної дивізії (полку) або можуть бути приданими йому на період виконання бойового завдання.

Статтею 55 Тимчасової настанови зі служби штабів об'єднань Збройних Сил РФ (ТНСШ) (рос. – Временное наставление по службе штабов объединений Вооруженных Сил Российской Федерации), введеного в дію Міністерством оборони Російської Федерації у 2010 році) встановлено, що управління військами організується і здійснюється на основі рішення командувача (командира, ред.). Командувач (командир, ред.) несе особисту відповідальність за прийняті рішення, застосування підпорядкованих військ та виконання ними поставлених завдань.

Управління військами він здійснює особисто, через штаб, а також через своїх заступників, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) і служб... відповідно до наказів, директив, розпоряджень, вказівок старших начальників/штабів та прийнятих рішень.

Стаття 44 БС ВПС-1 передбачає, що підготовка бойових дій авіаційної дивізії (полку) є комплексом заходів та дій командира, що включає:

- **організацію бойових дій** (ухвалення рішення, постановку завдань підлеглим військовим частинам та підрозділам, планування бойових дій, організацію взаємодії, всебічного забезпечення та управління);
- підготовку командирів, штабів, підрозділів до бойових дій; заняття аеродромів та їх інженерне обладнання;
- контроль готовності підлеглих військових частин та підрозділів до бойових дій.

Згідно зі ст. 76 Тимчасової настанови з підготовки та ведення воєнних дій ЗС РФ, частина 3, операції та бойові дії об'єднань видів та родів військ ЗС РФ частина – 3

(далі – ТНПВВД-3) затвердженої МО РФ 2010 року, вогневе ураження противника в операції (бойових діях) (далі – ВУП) полягає в ураженні критично важливих об'єктів противника та узгодженому впливі на об'єкти й угруповання військ (сил) противника силами і засобами об'єднань із застосуванням звичайних боеприпасів, у результаті якого досягається мета операції або створюються умови для її досягнення.

Метою ВУП є зниження бойового потенціалу угруповань військ (сил) противника до рівня, який забезпечує гарантоване виконання військами (силами) бойових завдань в операції.

Основу ВУП складають:

– стратегічні, оперативні й тактичні високоточні удари, удари авіації, ракетних військ і реактивної артилерії, сил (військ) флоту;

– вогонь артилерії, мотострілецьких, танкових, повітряно-десантних (десантно-штурмових) та вогнеметних з'єднань, частин і підрозділів;

– застосування мінно-вибухових (мінних) загороджень авіацією, силами флоту, артилерією, частинами і підрозділами інженерних військ та іншими військами у поєднанні з діями сил і засобів розвідки, РЕБ та інших видів забезпечення.

Таким чином, відповідно до своїх посадових обов'язків, Бойового статуту авіації Військово-повітряних сил ЗС РФ, Дисциплінарного статуту ЗС РФ та Статуту внутрішньої служби ЗС РФ **Кульша Д.В.**, як командир 105 авіадивізії 6-ї армії ВПС і ППО Зах.ВО ЗС РФ, був наділений повноваженнями щодо віддання наказів ввіреному йому бойовим підрозділам на ураження конкретних об'єктів супротивної сторони у воєнному конфлікті. Крім того, в силу своєї посади останній **обізнаний із нормами міжнародного гуманітарного права** і тим фактом, що відповідно до міжнародних зобов'язань РФ та внутрішніх нормативних-правових документів він повинен дотримуватися міжнародного гуманітарного права, зокрема перед відданням наказу на ураження.

Разом з тим, у невстановлений досудовим розслідуванням час, **Кульша Д.В.**, вступив у попередню злочинну змову із невстановленими особами із числа військово – політичного керівництва РФ, з метою реалізації злочинного плану на захоплення і окупацію території України, шляхом подальшого ведення агресивної війни проти України та використання сил і засобів підпорядкованих Кульші Д.В.

В свою чергу співучасники злочину, визначили роль Кульші Д.В. у реалізації спільного плану, а саме **напади на об'єкти культурних цінностей України**, які захищені нормами міжнародного права, шляхом систематичного масштабного нанесення силами тактичної авіації, з використанням російських багатоцільових надманеврених винищувачів Су-35С, ударів авіаційними ракетами, у тому числі типу Х-35, які перебувають на озброєнні ЗС РФ.

Для реалізації вищевказаного злочинного умислу Кульша Д.В. за невстановленим слідством обставин у 2022 році перебуваючи у невстановленому місці довів виконання злочинного плану полковнику Панченко І.О. *(матеріали досудового розслідування стосовно якого виділено в*

окреме кримінальне провадження) - командир 159 винищувального авіаційний полку (в/ч 45121, далі – 159 вап ЗС РФ), на озброєнні якого перебувало 24 одиниці Су-35С, 2 од. Су-27УБ, з дислокацією на аеродромі «Бесовець» у м. Петрозаводськ Республіки Карелія РФ.

У ході виконання злочинного плану, Кульша Д.В. діючи за попередньою змовою із невстановленими особами із числа військово-політичного керівництва РФ, а також Панченком І.О. за невстановлених слідством обставин обрали об'єкт ураження Національний літературно-меморіальний музей Г.С. Сковороди, який має важливе історико-культурне значення для народу України, та захищений нормами міжнародного права.

Так, не пізніше 06.05.2022 Кульша Д.В., діючи умисно всупереч вищевказаним міжнародним нормам, які РФ ратифікувала та зобов'язалася виконувати, за попередньою змовою групою осіб із числа військово-політичного командування РФ, з мотивів знищення національних (культурних) цінностей українського народу, маючи вихідні дані на об'єкті нападу, який не являвся воєнним, свідомо нехтуючи його статусом та культурним значення для народу України, передбачаючи настання наслідків від своїх дій, та бажаючи їх настання, за відсутності крайньої військової необхідності, умисно, за невстановлених слідством обставин, віддав наказ ввіреним йому бойовим підрозділам на ураження об'єкту культурної цінності України - Національного літературно-меморіального музею Г.С. Сковороди, що перебуває під захистом міжнародного права.

Зокрема, для виконання відведеної ролі в реалізації вищевказаного спільного плану Кульша Д.В., будучи командиром 105 авіадивізії 6-ї армії ВПС і ППО Зах.ВО ЗС РФ, у невстановлений час та у невстановленому місці, але не пізніше 06.05.2022, з урахуванням пункту 199 ТНСШ: «після визначення завдань, командувач під час особистих перемовин з командувачами підлеглих об'єднань/командирам з'єднань уточнює та конкретизує їх завдання щодо майбутніх дій) та віддає накази (розпорядження) підпорядкованим авіаційним полкам», віддав злочинний наказ у формі бойового розпорядження командир 159 вап ЗС РФ Панченку І.О., щодо здійснення нападу шляхом нанесення підпорядкованими йому підрозділами 159 вап ЗС РФ, з використанням російських багатоцільових надманеврених винищувачів Су-35С, ударів авіаційними ракетами, у тому числі типу Х-35, по об'єкту історичної (пам'ятки) культурної спадщини національного значення – Національному літературно-меморіальному музею Г.С. Сковороди.

На виконання злочинного наказу Кульші Д.В., о 23 год. 30 хв. за Київським часом 06.05.2022, з використанням російського багатоцільового надманевреного винищувача Су-35С 159 вап ЗС РФ, з невстановленим на цей час досудовим слідством бортовим номером, з повітряного простору Харківської області протикорабельною ракетною типу Х-35 завдано авіаційного удару по Національному літературно-меморіальному музею Г.С. Сковороди, що за адресою: Харківська область, Богодухівський район, с. Сковородинівка, вул. Приозерна, 3.

Зазначені умисні протиправні дії Кульші Д.В., який діяв за попередньою змовою групою осіб спільно з командиром 159 вап ЗС РФ Панченком І.О. та іншими невстановленими на цей час досудовим слідством особами із числа політичного керівництва і військового командування РФ, призвели до поранення однієї цивільної особи, повного руйнування даху, перекриття, віконних та дверних прорізів, оздоблення, інженерних комунікацій, часткової руйнації стін та перегородок Національного літературно-меморіального музею Г.С. Сковороди, а також знищення частини експозиції музею. Технічний стан будівлі після авіаудару став аварійним, що унеможливило його подальшу безпечну експлуатацію.

Тобто, Кульша Д.В. умисно порушив положення ст.ст. 48, 52, 53, 57, 85, Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, ст. 27 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, ст.ст. 1, 4 Конвенції про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту від 14.05.1954, ст.ст. 7, 15 Другого протоколу до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у разі збройного конфлікту 1954 року від 26.03.1999.

За таких обставин, громадянин РФ Кульша Денис Вячеславович, 20.02.1976 р.н., обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції

Софія ДИКА

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор шостого відділу
управління процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора

Юрій СОЛОШЕНКО

«25» жовтня 2024 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове

розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий 2 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

Старший лейтенант юстиції

Софія ДИКА